Số Mười Bảy - July 15, 2011

BẢN TIN Xứ Bưởi

Chủ Nhiệm:
Dương Minh Chấn

Với Sự Cộng Tác Của:
Lữ Công Tâm – Nguyễn Hữu Hạnh – Võ Thị Ngọc Dung – Mai Trọng Ngãi – Đỗ Hữu Phương – Kiều Oanh Trịnh – Nguyễn Minh Châu – Người Biên Hòa – Châu Chương Thành – Nguyễn Hàn Lâm – Nguyên Nhung – Châu Mỹ Quế

Tòa Soạn:
9340 Bolsa Ave. – Westminster, CA 92683
Hội đoàn phi vụ lợi – GP # 3379673
Email:
Aihuubienhoa@gmail.com
Điện Thoại:
(714) 891-8953 & (661) 369-3243
Website:
http:www.aihuubienhoa.com

Sợi dây nối kết quý đồng hương Biên Hòa tại hải ngoại

"HAPPY BIRTHDAY AMERICA"

Cách đây 235 vào ngày 4 tháng 7 năm 1776, Hoa Kỳ đã dành lại sự độc lập từ trong tay Đế Quốc Anh, từng bước thiết lập một nền dân chủ kiểu mẫu và hùng mạnh nhất trên thế giới. Ngày nay, mỗi một ngày có hằng ngàn người đã từ bỏ quê hương của họ để đến vùng đất tự do, để thực hiện được ước mơ "America Dream". Với sự tiến bộ khoa học vượt bực, con người đến từ các quốc gia không cùng ngôn ngữ, chủng tộc và phái tính đều có cơ hội học hỏi đem kiến thức và sự hiểu biết làm giàu cho đất nước Hoa Kỳ hùng mạnh. Là người Mỹ gốc Việt hơn ai hết, chúng ta đều trải qua những kinh nghiệm đau thương về bài học Tự Do và Dân Chủ. Hoa Kỳ là một quê hương thứ hai, mang niềm tự hào là công dân của một nước tự do và độc lập. Hòa trong niềm hạnh phúc chúng ta cùng với mọi người dân Hoa Kỳ chào mừng Lễ Độc Lập trong ngưỡng mộ và tri ân. Vì nền độc lập dân chủ không phải tự dưng mà có được, là kết quả công lao xương máu bao người đã nằm xuống.

HAPPY BIRTHDAY AMERICA

Nhìn về quê hương Việt Nam, hơn 1000 năm đô hộ của giặc phương Bắc, biết bao tiền nhân đã cùng người dân luôn đứng lên giành lại độc lập cho nước nhà, dân tộc không bị đồng hóa. Trong lịch sử cận đại, đảng cộng sản Việt Nam đã cướp công dành độc lập từ thực dân Pháp của các đảng phái yêu nước, tự hào với chiến thắng 1975 thống nhất nước nhà trên bàn cờ đã được thế giới sắp đặt. Sự thống nhất đất nước được nhà cầm quyền CS dựa trên lòng hận thù giai cấp, một guồng máy cai trị " Nhất Thế, Nhì Thần, Tam Thần, Tứ Chế" chỉ biết củng cố quyền lợi cá nhân đảng trị, cam tâm cắt đất dâng biển cho Trung cộng. Với những biến động vào thượng tuần tháng sáu, người dân trong nước đã bừng tỉnh trong giấc ngủ dài, từ Sàigòn ra Hà Nội trước chủ quyền đất nước bị Trung cộng xâm lấn, các cụ già, thanh niên học sinh luôn cả những bà chị, cô em tay yếu chân mềm vẫn dõng dạc hiên ngang nói lên tiếng nói của Ngô Quyền, Trần Hưng Đạo, Quang Trung, Hai Bà Trưng bất chấp mọi răn đe, đàn áp Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống của nhà cầm quyền cộng sản hiện tại.

Nhân ngày Lễ Độc Lập Hoa Kỳ, chúng ta cùng hướng lòng cầu nguyện cho dân tộc và đất nước Việt Nam. Đất Nước không bị xâm chiếm, người dân sớm được hưởng độc lập tự do, cùng sánh bước với cao trào tiến bộ trên thế giới.

BAN BIÊN TẬP

July

Ban Biên Tập
Bản Tin Xứ Bưởi kính chúc:

Bác Sỹ Nguyễn Quang Hiện

July 01

Cô Đặng Thị Tuyết

July 10

Một sinh nhật với thật nhiều niềm vui và sức khỏe.
Chúc mừng !!!
Chúc mừng!!!

CHÚC MỪNG

CHÚC MỪNG NGÀY HỘI NGỘ NGÔ QUYỀN
TOÀN THẾ GIỚI LẦN II NGÀY 3 THÁNG 7, 2011.
55 NĂM THÀNH LẬP
TRƯỜNG TRUNG HỌC NGÔ QUYỀN
10 NĂM THÀNH LẬP HỘI CỰU HỌC SINH
NGÔ QUYỀN BIÊN HÒA THÀNH CÔNG TỐT ĐẸP

HỘI ÁI HỮU BIÊN HÒA CALIFORNIA

MỘT THỜI ÁO TRẮNG

Nhớ Mái Trường Xưa

Áo trắng hôm nào áo trắng bay
Mây tím buồn vương, mắt u hoài
Phượng hồng trong nắng vàng nở rộ
Tìm về kỷ niệm tuổi thơ ngây

Áo trắng đôi tà áo trắng xinh
Ngày xưa nhen nhúm chuyện chúng mình
Mái trường ngói đỏ tường vôi trắng
E thẹn nhuộm hồng đôi má xinh

Ngày đó tung tăng áo học trò
Mộng mơ chép vội mấy trang thơ
Nhặt cánh hoa xinh màu phượng thắm
Tặng người vừa mới biết tương tư...

Ngậm ngùi hồi tưởng chút "Hương Xưa"
Phố chiều loáng thoáng vài giọt mưa
Bồng bềnh theo gió làn tóc rối
Cổng trường ngày cũ mãi xa mờ...

Kieu Oanh Trinh (Lê Kim Oanh)–VA (June 2011)

Áo Trắng Ngày Xưa

Áo trắng ngày xưa trắng ngọc ngà
Một trời thơ mộng dệt gấm hoa
Gió bay tà áo hồng đôi má
Nghiêng nón làm duyên thắm mặn mà

Áo trắng ngày xưa buồn vẩn vơ
Nhặt từng cánh phượng ép trang thơ
Màu hoa năm cũ còn tươi thắm?
Nhớ gốc phượng xưa đến thẫn thờ

Áo trắng ngày xưa áo mộng mơ
Tóc chấm ngang vai biết đợi chờ
Hàng me xanh lá chiều hò hẹn
Tay nắm bàn tay rất dại khờ

Áo trắng ngày xưa ôi đã xa
Dáng ai ngày ấy cũng nhạt nhoà
Trường xưa, bạn cũ...buồn hiu hắt
Bâng khuâng hồi tưởng những ngày qua...

Nguyễn Quỳnh Mai—Bruxelles (June 2011)

Phượng Tím bên nầy

Phượng tím bên nầy đã nở hoa
Phượng đỏ bên kia thắm nở chưa?
Ép trong trang sách ngày ly biệt
Lưu bút ngày xanh của ngày xưa

Một thời áo trắng thuở mộng mơ
Tuổi biết yêu đương với đợi chờ
Những chiều tan học thời đưa đón
Kỷ niệm đầy vơi đã xa mờ!

Hạ buồn, ve khóc nhớ người thương
Nhớ ngày hai đứa bước chung đường
Hàng me rợp bóng giờ hai lối
Người ở Trời xa có nhớ thương?

Nửa vòng trái đất quá xa xôi
Áo trắng trường xưa của một thời
Phượng buồn hai lối màu tím–đỏ
Hình bóng người xưa mãi trong tôi...

Võ Thị Tuyết–CA (June 2011)

Tháng 7 em về lòng mở hội
Ngỡ như bàn tay anh vẫy mời
Không hẹn mà chung lòng ngóng đợi
CALI nắng vàng trong mắt, trên môi…

Tháng 7 em về bao thương nhớ
Áo trắng tung bay rợp cổng trường
Mắt anh len lén sau hàng phượng
Chỉ trộm nhìn thôi… cũng vấn vương…

Tháng 7 em về chân bước nhẹ
Sợ làm xao động giấc mơ hoa
Có anh nâng phím đàn năm cũ
Một thủa DƯ ÂM chẳng nhạt nhòa

Tháng 7 em về xao xuyến quá
Bạn cũ - Thầy Cô… phút rộn ràng
Nhớ vòm trời xanh… khung cửa sổ…
Cho hồn thơ lạc… bước… lang thang…

Tháng 7 em về anh có đến???
Dù nhớ hay quên em vẫn chờ
Hãy giữ dùm em tia mắt ấm
Và tiếng hát buồn … sâu lắng … xưa

THY LỆ TRANG
MASSACHUSETTS

EM CẬT

Gởi thêm bài nữa với toàn bộ Địa danh 8 xã, Quận Dĩ An Tỉnh Biên Hòa quê nhà Thân mến, Nhơn EM CẬT.

Em Cật là dân Ấp Chiêu Liêu Sát bên rìa rừng Cù Mi, ổ VC Tuổi mười bảy mười tám Đã khoác bộ đồ đen Dân Vệ Lo giữ Làng giữ Ấp. Em mới bị thương vừa khỏi được sung vào Tiểu Đội phòng vệ Dinh Quận để dưỡng thương nhưng lại thích thủ Trung liên. Mỗi khi đi công tác Lữ Đoàn 173 Nhảy dù Mỹ Đóng quân cạnh Phi trường Biên Hòa đêm đêm thường nã pháo về phía rừng Cù Mi để ngăn chặn pháo kích. Đêm đó một quả pháo bay lạc rớt ngay vào xóm dân xã Tân Hiệp, Phó Quận trưởng bấn xúc xích quơ quào tom góp đồ cứu trợ. Ngày thường đi công tác không hộ tống phải chạy theo đường vòng từ quận lỵ xã An Bình chạy ra ngả ba Cây Lơn, xã Đông Hòa queo trái qua xã Bình An đổ dốc núi Châu Thới tẻ vô lộ đá đỏ ra xã Hóa An, rồi mới lên xã Tân Hạnh, lại tẻ vào lộ đá đỏ lên đồn xã Bình Trị mới lên tới xã Tân Hiệp. Chạy vòng vòng như vậy vừa xa vừa mất thời giờ Cậu Phó trẻ làm sao chịu được, mới bóc ngay Tiểu đội phòng vệ Dinh đi đường trong cho lẹ. Em Cật như thường lệ vác Trung liên nhảy phóc lên xe, gác lên cabin chỉa lăm lăm hộ tống Ông Phó đi công tác từ quận lỵ lên Đồn Tân Đông Hiệp Đường tương đối an ninh, ngừng xe lại Đồn Tân Đông Hiệp hỏi tình hình an ninh. Đoạn đường từ đây tới Đồn Bình Trị là đoạn đường nguy hiểm giựt mìn, bắn sẻ không hiếm, mới nhấn ga dọt như biển may lên tới Đồn Bình Trị vô sự. Từ đó lên Tân Hiệp chỉ chừng cây số rưỡi nhưng mà coi chừng đó. Đây là xã nhà của Phó Tỉnh Ủy VC Năm Trang vừa đến nơi công tác Em Cật đã lẹ làng tìm vị trí đặt súng sẵn sàng tư thế tác chiến bảo vệ an ninh cho đoàn công tác rồi cũng như mọi khi thực hành phương châm công tác lẹ, rút lẹ, hô rút là lên xe dọt lẹ. Lần nầy, rủi ôi là rủi xe mới vừa lăn bánh, một phát bắn sẻ oan nghiệt trúng ngay cổ em Cật, nhấn ga dọt như điên hỏa tốc trăm lần hỏa tốc vừa tới Đồn Bình Trị Em Cật đã thở hắt ra rồi xuôi tay nhắm mắt Phó Quận trưởng vốn giòng văn nhược chưa từng trải cảnh chiến trường máu đổ tử vong mới nước mắt ngắn, nước mắt dài lâm ly khóc thương đứa em vừa tử trận. Em tôi tên là Cật.

(Nhớ đứa em tử trận) Anh Nhơn

PHÂN ƯU
Hội Ái Hữu Biên Hòa California nhận được tin buồn
Phu nhân của Đồng hương Nguyễn văn Đạo
Chị Nguyễn văn Đạo.
Nhủ danh **VÕ THỊ ĐĂNG (khóa 1-NQ)**
Đã từ trần ngày 7/6/2011.
Tại Orange County California.
Hưởng thọ 69 tuổi.
HỘI ÁI HỮU BIÊN HÒA CALIFORNIA
Đồng hương và thân hữu khắp nơi
ĐỒNG THÀNH KÍNH PHÂN ƯU
Cùng ĐH Nguyễn văn Đạo và tang quyến.
Nguyện cầu hương linh chị Võ thị Đăng
sớm hưởng nhan Thánh Chúa.

PHÂN ƯU
Được tin buồn phu quân của
cô **TIÊU QUÝ HUÊ** là;
ÔNG TRẦN NGỌC TRÁC
Từ trần ngày 20 tháng 6 năm 2011
(Nhằm ngày 19 tháng năm năm Tân Mão)
Tại Long Beach California
Hưởng thọ 78 tuổi.
HỘI ÁI HỮU BIÊN HÒA CALIFORNIA, Đồng hương và thân hữu khắp nơi
ĐỒNG THÀNH KÍNH PHÂN ƯU
Cùng ĐH Tiêu Quý Huê và tang quyến.
Nguyện cầu hương linh ông Trần Ngọc Trác
sớm về nơi cõi Phật.
THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

PHÂN ƯU
Được tin buồn đồng hương CHS NGÔ QUYỀN
NGUYỄN PHI HỒNG
Pháp danh VẠN HẠNH
Từ trần ngày 6 tháng 6 năm 2011
(Nhằm ngày 23 tháng Giêng năm Canh Dần)
Tại California - US
Hưởng thọ 66 tuổi.
Hội Ái Hữu Biên Hòa California, đồng hương và thân hữu thành kính phân ưu cùng tang quyến. Nguyện cầu hương linhVạn Hạnh Nguyễn Phi Hồng sớm về cỏi Phật.
THÀNH KÍNH PHÂN ƯU
Hội Ái Hữu Biên Hòa California

PHÂN ƯU
Hội Ái Hữu Biên Hòa California nhận được tin buồn
CHS NQ khóa 6
Giuse LÊ KHẮC NAM
Sinh năm 1947 Tại Vũ Thư Thái Bình
Đã mệnh chung lúc 7 giờ sáng ngày 17 tháng 6 năm 2011.
Tại Long Thành - Biên Hòa
Hưởng thọ 64 tuổi
Hội ÁI Hữu Biên Hòa California,
đồng hương và thân hữu khắp nơi
ĐỒNG THÀNH KÍNH PHÂN ƯU
đến toàn thể tang quyến
Nguyện cầu Linh hồn Giuse **LÊ KHẮCNAM** sớm về nước Chúa

Thầy Bùi Quang Huệ

Nhìn lại những năm tháng đầu tiên của trường Trung Học Ngô Quyền - Biên Hòa, chắc hẳn các cựu học sinh lớp đàn anh khóa 1 không bao giờ quên một người Thầy của những ngày đầu Trung Học, không những các khóa đàn anh, luôn cả những khoá về sau nầy không ai bảo ai luôn giữ lòng kính trọng đối với một người Thầy, một Tổng Giám Thị hiền lành và mẫu mực, Thầy Bùi Quang Huệ.

Niên khóa đầu tiên 1956-1957 được khai giảng tại trường Tiểu Học Nguyễn Du, 3 vị Thầy của trường Nguyễn Du thuộc ngạch thượng hạng, ngoại hạng được chính thức chuyển sang làm Giáo Sư chính cho trường. Đó là các Thầy Phạm Văn Tiếng, Thầy Bùi Quang Huệ và Thầy Đinh Văn Sái. Tôi vào trường Ngô Quyền vào năm 1963, qua các môn học được Thầy Phạm Đức Bảo và Thầy Dương Hòa Huân giảng dạy, tuy rằng không có học Thầy Bùi Quang Huệ nhưng có những dịp tiếp xúc với Thầy thường hơn ở văn phòng qua những buổi đi trực, được nghe giọng nói ồn ào, nghiêm khắc nhưng ẩn hiện sự nhân từ trên khuôn mặt. Hôm nay tình cờ nhìn lại hình Thầy Bùi Quang Huệ được gửi từ Paris, tôi nhớ lại lần cuối cùng gặp Thầy khoảng giữa năm 1993 trong cư xá Kiến Thiết Thủ Đức, lúc bấy giờ Thầy Bùi Quang Huệ yếu lắm rồi, nhìn Thầy lòng tôi bỗng chùng xuống và bồi hồi xúc động, dù biết rằng thời gian không từ một ai, giọng nói ồn ào ngày xưa không còn nữa, được thay bằng giọng nói yếu ớt và đứt khoảng, bàn tay run rẩy, gầy guộc Thầy cố đặt lên vai tôi. Tôi tự hỏi, sau tôi còn ai thăm viếng và xưng hô tiếng "Thầy" tôn kính ngày nào với thời gian còn lại, vì Thầy Bùi Quang Huệ đã ra đi lặng lẽ bên những người thân…
Uống nước nhớ nguồn, cùng nhớ lại người Thầy một thời tự hào với thiên chức thiêng liêng và được xã hội bấy giờ mến mộ: Thầy Bùi Quang Huệ.

Nguyễn Hữu Hạnh

NHÀ THUỐC TÂY ANA PHARMACY
LIÊN KHỔNG Pharmacist

10191 Westminster Ave,
Garden Grove, CA 92843-4752
Phone: (714) 530-3784

Bán thuốc theo toa Bác Sĩ
Nhận medical và bảo hiểm
Nhận giao thuốc tại nhà bệnh nhân miễn phí
Hướng dẫn cách dung thuốc chu đáo
Trả lời mọi thắc mắc liên quan đến thuốc
Giờ làm việc: Thứ Hai đến Thứ Sáu: 10.00 giờ sáng đến 6.30 chiều
Thứ Bảy: 10.00 giờ sáng đến 4.00 giờ chiều

Bác sĩ **DƯƠNG KHỔNG TƯỚC, MD**
Board Certified in Family Medicine

9009 McFadden Ave,
Westminster, CA 92683(góc Magnolia)
Phone: (714) 899-2600
Fax: (714) 899-8040

Chuyên Y khoa gia đình. Bệnh người già.
Làm tiểu phẫu

Bác sĩ toàn khoa, tiểu giải phẫu
Chích ngừa đi học du lịch.

Nhận medicare, Medical, MSI, các loại bảo hiểm
Nhận làm Bác sĩ gia đình

Khóc người bạn Ngô Quyền

Khóc Bạn Lê Khắc Nam ! Nhìn lại bút tích của bạn vừa gởi cho mình chủ nhật ngày 12 tháng 6 2011, lúc 9.00 pm
Thức giấc nửa khuya nhớ về người bạn hiền cùng chung 1 thời tuổi trẻ .Tiếc thay bạn đã dự tính sang Mỹ để gặp lại thân nhân và bạn bè đồng môn dưới mái trường Long Thành và Ngô Quyền, nhưng đột ngột thay bạn đã vĩnh viễn ra đi bỏ lại cái ghế trống của ngày hội ngộ 55 năm thành lập trường .Bài viết và bút tích trong quyển Đặc San Hội Ngộ vẫn còn lưu lại chứng tích và hình ảnh của bạn,Than ơi !!! Đời là vô thường. Tất cả bạn bè khoá 2 Trung học Long Thành, và khoá 6 Trung Học Ngô Quyền cầu chúc bạn hiền thanh thản hưởng nhan thánh chúa.

Lâm Công Tử

Nam ơi!
Vậy là bạn đã bỏ chúng tôi ở lại. Bạn thanh thản ra đi, sau khi đã rong ruỗi hành trình một vòng đất nước.
Bạn hứa với nhóm bạn già xa quê hương sẽ gặp nhau vào ngày Ngô Quyền họp mặt. Vậy mà ngày vui chưa tới bạn đã lên đường.
Bạn rời xa con đường Thái lạc về cõi mông lung.Con đường dẫn vào ngôi trường xưa tụi mình đi học. Bây giờ, ngôi trường thay đổi to lớn, bề thế hơn. Cũng như tuổi mình càng ngày càng chồng chất. Tóc xanh đã bạc, hoặc không còn nhiều như xưa. Tuổi già kéo theo những mầm bệnh đã âm thần len lõi vào cơ thể. Sau những lúc vất vã, đói khát, thăng trầm. Nó đã bất ngờ vật ngã bạn, lôi bạn đi khỏi chúng tôi. Những người bạn già lúc nào cũng yêu qúy bạn.
Nam ơi! Tụi này thường gọi bạn là Nam Đế.Thường đùa vui chọc bạn là Hoàng Thượng trong những lần họp mặt. Bây giờ Hoàng Đế băng hà. Bạn có thấy thần dân nhỏ lệ hay không? Ngày xưa đi học bạn rất ít nói, vì sợ mấy đứa miền Nam tụi này chế nhạo giọng Bắc của bạn. Bây giờ gần 50 năm gặp lại, bạn đã chịu nói, chịu cười, chịu tiếu lâm, Email qua lại Bạn đã hoà lẫn vào niềm vui của nhóm bạn già mà vẫn thấy mình còn rất trẻ. Mỗi lần viết thư cho bạn. Tôi vẫn ghi "Vào Bắc Ra Nam ơi!" Bây giờ tôi phải xoá tên bạn trong hộp thư. Tui thấy mắt mình cay và thật buồn. Buồn lắm Nam ơi!
Vĩnh biệt Nam Đế! Nguyện cầu Chúa cứu rỗi linh hồn bạn và rước về Nước Chúa.
Bạn hãy yên nghĩ sau khi đã làm tròn trách nhiệm với đất nước, gia đình và bè bạn.
Chúng tôi mãi mãi nhớ bạn và gìn giữ những tình cảm chân thành bạn đã tặng cho chúng tôi.
Tôi biết bạn đang ở bên tôi khi tôi viết những dòng chữ này. Bạn đã sang đây mà không cần mua vé, xin hộ chiếu lẫn gặp phái đoàn. Bạn đang mĩm cười và nhìn người bạn già như tôi với đôi mắt học trò ngày xưa. Đôi mắt vô tư, trong lành, tinh anh. Không còn lo lắng,vướng bận nợ cơm áo. Đôi mắt yên bình của một con người thánh thiện rũ bỏ mọi điều.

Vĩnh biệt bạn già,
Các bạn ơi! Nam Đế đã băng hà.

Tôi khóc bạn tôi,
Chiều nay
Khi tháng 6 mà trời Cali lạnh ngắt
Chưa bao giờ thời tiết lạ như ri.
Gió thổi từng cơn,cây ngã nghiêng rung rẫy
Tôi cũng rã rời,xây xẩm mặt mày,
Khi Mạnh gọi cho tôi.trong tiếng nấc.
Bạn già mình gẫy một người rồi,
Nam đột qụy bên ly cà phê còn nóng.
Đã ra đi,
Không về nữa bao giờ.
Nam Đế ơi
Còn đâu Muôn tâu Hoàng Thượng
Còn đâu, Ra Bắc Vào Nam.
Còn đâu, Thái Lạc, hứa ghé ngang
Còn đâu.Những lần cùng Thầy Ân thăm Chẳng.
Nam ơi!
Vĩnh biệt bạn già

Nguyễn thị Thêm

BÀI CA NGÔ QUYỀN 55 NĂM HỘI NGỘ

"Tự trong sâu thẳm tâm hồn không ai có thể quên Thầy Cô và bạn bè đã khuất bóng để lại những chiếc ghế bỏ trống hôm nay …và mãi mãi.."

Về lại trường xưa
với Thầy cô… bạn bè
Về lại bên nhau tay
nắm tay reo mừng
Ngô Quyền ơi!
55 năm mới xanh màu kỷ niệm
Ngô Quyền ơi!
55 năm tình nghĩa vẫn đong đầy
55 năm bây giờ và mãi mãi…
Mãi mãi một thời để nhớ để thương
55 năm bây giờ và mãi mãi…
Mãi mãi một thời để nhớ để thương…

Thương Phế Binh Đàm Văn Cảnh

Anh Đàm Văn Cảnh cũng như bao nhiêu người lính trẻ đã hãnh diện là lính để phục vụ quê hương miền Nam Tự Do. Anh đã lại chiến trường đôi chân, anh đã khóc nhiều cho đôi chân cũng như khóc cho những đồng đội đã nằm xuống "NHẤT TƯỚNG DANH THÀNH VẠN CỐT KHÔ". Và suốt 36 năm qua những giòng lệ anh đã khô để chịu đựng những đắng cay nhục nhằn của kẻ chiến thắng. và hôm nay niềm vui anh có được từ đồng hương Biên Hòa.

"***Tôi xin chân thành cám ơn đến quý hội đã giúp đỡ tôi tiền và lương thực. Một lần nữa tôi xin chơn thành cám ơn Hội Ái Hữu Biên Hòa Cali".***

Binh II Đàm Văn Cảnh Tiểu Đoàn 2 Trung Đoàn 43 Sư Đoàn 18 Bộ Binh. SQ 76/132755. Thương Tật : Cụt cả 2 chân lê lết bán xổ số sống qua ngày 264 A/21/1 Phan đình Phùng Khóm 5 Phường Trung Dũng Biên Hòa.

THƯƠNG PHẾ BINH NGUYỄN HÒA
HẠ SĨ LIÊN ĐOÀN 21 BIỆT ĐỘNG QUÂN

HIỆN ĐANG CƯ NGỤ TẠI 336 ẤP THỌ BÌNH XÃ XUÂN THỌ HUYỆN XUÂN LỘC ĐỒNG NAI
LÀ 1 TPB QUÂN LỰC VNCH GIẢI NGỦ TRƯỚC 1975 DO THƯƠNG TẬT BỊ LIỆT MỘT TAY VÀ MỘT CHÂN
QUÊ ANH TỪ MIỀN TRUNG PHẢI VÀO TRONG NAM SAU 1975 DÙ THƯƠNG TẬT, NGÀY NGÀY ANH CŨNG PHẢI KHẬP KHỄNH VÀO RẪY TIẾP PHỤ VỚI NGƯỜI BẠN ĐỜI CỦA ANH HẦU KIẾM ĐƯỢC BỮA CHÁO BỮA RAU ĐỂ SỐNG CÒN.

VIỆN Y DƯỢC
DR. NGUYỄN QUANG HIỆN
LAC, NCCA, OMD, PHD
Acupuncture & Herbs

Dược thảo cho sức khỏe,
đời sống và hạnh phúc
10872 Westminser Ave, Ste #106
Garden Grove, CA 92843
(Corner of Westminster & Euclid)
(714) 539-9777 – (714) 539-2543
Fax : (714) 539- 8222

Bác Sĩ Nha Khoa
TRẦN THỊ OANH

Nha khoa tổng quát
Chữa răng người lớn và trẻ em
Tiểu giải phẫu nha khoa
Nhổ răng Trám răng Lấy gân máu
Làm răng giả các loại
Tẩy trắng răng một giờ
9938 Bolsa Ave., Suite 106
Westminster CA 92683
Tel: (714) 531 – 1192

CÓ MỘT MÙA XUÂN

Đến phi trường Orly của Pháp khoảng 3 giờ chiều. Cảnh đã chờ tôi ngay phòng chờ đợi, tay bắt mặt mừng cả hai cùng xúc động và có chút hân hoan. Tám năm xa cách kể từ ngày hắn đào trại và vượt biên đến Pháp, tôi vật vờ sống như thây ma, buồn và thất vọng đủ thứ, lắm khi ao ước được kẻ nào đó bắn một phát đạn vào đầu có lẽ dễ chịu hơn. Cùng cấp bậc Thiếu Úy, trẻ, hăng và bất cần đời, tôi chọn mũ xanh TQLC, hắn đi mũ đỏ Nhảy Dù. Khi vận nước điêu linh cả hai cùng vào trại cải tạo may mắn lại ở chung tổ. Thế là hợp rơ thành cặp bài trung trong lao động và trong việc chôm chỉa để cải thiện đời sống. Giữa năm 1978 Cảnh vượt trại và thoát đi nước ngoài rồi định cư ở Pháp còn lại một mình tôi lây lất mãi đến 1981 mới được thả ra. Tôi không còn biết tin tức của Cảnh từ khi hắn vượt trại, mãi năm ngoái trong ngày truyền thống binh chủng Nhảy Dù tôi mới gặp lại. Cảnh không già tí nào mà có vẽ đường bệ đạo mạo hơn. Hỏi ra hắn đã có vợ và có chút vốn liếng, Cảnh xông xáo mở tiệm buôn bán và phất lên từ đó. Nhiều lần hắn gọi phôn năn nỉ tôi qua Pháp chơi một chuyến cho biết sự tình, đồng thời hàn huyên tâm sự cho thỏa lòng những ngày xa cách. Cuối cùng tôi đồng ý sau khi người chủ ký cho 3 tuần phép.

Cảnh xoa tay cười hề hề:

---Tớ phải dẫn cậu về nhà giới thiệu với bà xã mới được, bạn chiến đấu, bạn tù thân thương bao năm xa cách bây giờ mới gặp lại.

Loan, vợ Cảnh, nhỏ nhắn người không đẹp nhưng có duyên và lanh lợi là cựu học sinh Marie Curie nên cô nói tiếng Pháp như gió, tuy sống ở xứ người Loan vẫn giữ phong cách và tập tục của Việt Nam, lo chồng lo con từng ly từng tý, Cảnh tự hào:

---Tớ phải cảm tạ trời đất khi có người vợ như Loan, nếu không có cô ấy cuộc đời của tớ lêu bêu lắm.

Tôi cũng mừng cho người bạn này, lăn lóc nửa cuộc đời mới tìm thấy mái ấm gia đình, hạnh phúc bên vợ đẹp con khôn, còn tôi không biết trôi nổi về đâu, gần bạc đầu vẫn vò võ một mình.

Paris đẹp và thơ mộng, nó có nét lãng mạn và gần gũi thiên nhiên hơn ở Mỹ. Tôi và Cảnh lang thang suốt ngày trong công viên, nói chuyện về cuộc sống ở đây, về viễn tưởng ở tương lai, đêm xuống hai đứa ngồi trên băng ghế thưởng thức cái mát mẻ từ dòng sông Seine thổi lên, tâm sự về những ngày cơ cực trong trại tù. Ôi biết bao kỷ niệm đáng nhớ trong đời.

Một hôm Loan đi chợ về, cô mang những túi nặng đầy nhóc thức ăn, tôi cùng Cảnh lễ mễ khiêng vào trong nhà mà toát mồ hôi vì mệt.

---Trời ơi, bộ có đại tiệc sao chị mua gì lắm thế… Tôi nói đùa với Loan như vậy.

---Dạ không, có con bạn từ miền Bắc lâu lâu ghé thăm nên tôi mua sẵn để trữ ở nhà.

---Ở Pháp chứ đâu phải Việt Nam mà chị dự trữ chi cho nhiều, nếu cần phóng xe ra chợ là có ngày mà.

Cảnh cười ha hả ra vẻ thích thú:

---Cậu không biết đâu, bà xã tớ với cô bạn gặp nhau cứ suốt ngày quấn lấy nhau tỉ tê trò chuyện, chẳng buồn nấu nướng. Tớ lại phải ra công làm đầu bếp thôi.

Loan đỏ mặt mắng chồng bằng một tràng tiếng Pháp ròn rã, tôi cũng vui lây với hạnh phúc của họ.

---Nếu không vì lý do đặc biệt tôi làm mai cô bạn cho anh. Phải nói, khó có ai hơn cô này, đẹp như hoa hậu, nghề nghiệp vững chắc Dược Sỹ đó anh. Đã vậy hiền ngoan và nấu ăn thật xuất sắc.

Tôi nghe mà cười thầm trong bụng "Mèo khen mèo dài đuôi, làm gì mà có người như vậy, nếu như thế sao cứ sống vò võ một mình chẳng chồng con gì cả". Cảnh gật đầu xác nhận:

---Bà xã tôi nói đúng đó, bọn mũi lỏ mắt xanh xếp hàng ngồi chờ xin sỏ tình yêu. Mà cũng lạ kỳ cô ta cũng chẳng thèm ngó ngàng tới một ai, mặt lạnh như tiền.

---Việt hay Pháp?

---Việt, bạn thân từ bậc tiểu học anh ạ.

---Hay cô ấy thất tình ai đó mà đâm ra hận đời chăng?

---Không phải như vậy đâu, cô bạn tôi kỳ lạ lắm chưa thấy ai như cô ấy, thế kỷ 20 mà quan niệm cổ lỗ như thời xa xưa. Cô bạn sống để chờ đợi người xưa, chung tình gớm.

Tôi thấy câu chuyện trở nên hấp dẫn, nó có tính hoang đường phảng phất nét đẹp của thời xa xưa.

---Chắc có lẽ đôi bên có lời thề nguyền gì đó chăng?

---Tôi chẳng biết gì nhiều, cô bạn kính đáo ghê lắm, chớ bao giờ hé môi điều gì, tôi chỉ biết là hồi lớp Troisième nó có khoe với tôi là có bạn là lính, mà là lính TQLC gì đó. Cái tuổi 16,17 là cái tuổi mơ mộng ăn chưa no lo chưa tới mà đã có bạn. Tôi có khuyên nó nhiều lần nhưng vô ích, cô bạn vẫn khăng khăng ông ta tốt với nó dành cho nó nhiều cảm tình yêu mến. Mà cũng lạ, cô ấy không có ai là bạn trong lớp, suốt ngày im lặng cô đơn, ra chơi thì lang thang ngoài sân một mình. Thật tình, tôi cũng lo cho nó, dan díu với người lính trời ơi đất hỡi thì tàn cuộc đời.

---Thế người lính có làm hại gì cho cô ta không?

---Ai mà biết, nhưng chắc không có. Bằng chứng nó vẫn nói về anh ta một cách say mê và đắm đuối, lần cuối nghe nói cô đi du học ở Pháp. Mãi gần đây tôi mới gặp lại nó thật là vui.

---Thế cô ta có nói về người lính không?

---Có, cũng vẫn luận điệu ngày trước thật tức mình gì đâu. Nói thiệt với anh Lam và ông xã nghe, dưới cặp mắt của tụi tui hồi bấy giờ những người lính mang đủ cái xấu: rừng rú, dữ tợn, vô học thức và giết người. Con bạn quen với lính là một chuyện kinh thiên động địa cả trường ai cùng bàn tán xôn xao, nhiều đứa kính phục nó, cũng lắm kẻ chê bai dè bĩu, thân phận là con của Bác Sỹ nổi tiếng, gia đình tiếng tăm ấy vậy lại quen với người không ra gì, tôi sợ đời con gái của nó mất trắng trong gã lính dày dặn kinh nghiệm đời, đã không biết bao lần khuyên nhũ, năn nỉ thế nhưng nó thẳng thừng nói thẳng vào mặt:

---Tôi tin anh ấy, xứng đáng là bạn thân, trên đời này không ai bằng.

---Cô ta qua Pháp du học và lấy bằng Dược Sỹ hiện mở tiệm thuốc tây ở miền Bắc nước Pháp, giàu có cứ hàng năm cô bạn lấy vài tuần phép về đây sống với tôi.

---Thế còn ba mẹ của cô ấy bây giờ còn hay mất rồi?

---Qua được vài năm có lẽ buồn chán vì cảnh đời thay đổi hơn nửa cơ nghiệp tiêu tan ông bà đã mất trong cơn bạo bệnh.

---Thân gái một mình nơi xứ lạ quê người kể cũng tội nghiệp.

Vợ Cảnh đột hỏi:

---Sao anh Lam không lập gia đình cho rồi. Sống lêu bêu như vậy chán lắm.

---Tôi sẻ tính đến chuyện đó, nhưng ít ra mình phải biết cố nhân ra sao cái đã.

Loan lẫn Cảnh tròn mắt nhìn tôi ra dáng không hiểu. Chậm rãi tôi thuật lại câu chuyện ngày xưa mà tưởng chừng như vừa mới hôm qua.

… Ngày đó sau trận đánh trên đỉnh Bá Hô, tiểu đoàn bị thiệt hại nặng, tiểu đoàn phó bị chết, hai đại đội trưởng bị thương nặng, tổn thất vừa chết vừa thương tích khoảng 100 người, đơn vị phải về hậu cứ dưỡng quân và bổ sung thêm quân số, tôi lấy 10 ngày phép vừa nghỉ ngơi cũng vừa trấn tỉnh tinh thần sau trận đánh kinh hoàng đầy máu lửa. Ngồi trên băng đá của công viên Bạch Đằng tôi nhìn giòng sông cuồn cuộn chảy, những đợt sóng nhỏ lăn tăn từ xa chạy vào bờ, xô đẩy giành giật trước ghềnh đá tạo âm thanh rì rào êm ả.

---Ông lính nghỉ gì vậy? Tết nhất đến nơi rồi sao không về nhà?

---Lính tráng rày đây mai đó đâu có nhà cửa gì cô bé, hơn nữa tôi cũng chẳng còn ai để mà về.

---Tội nghiệp cho ông quá, hay là ông lính cứ về nhà tôi ăn Tết đi.

---Ý, đâu có được, gia đình cô có biết tôi là ai mà cho vào, hơn nữa đầu năm ai mà rước người lạ vào nhà … xui xẻo lắm.

---Thì tôi nói ba má "ông là bạn thân"

Tôi ngước lên một cô bé khoảng 15,16 guổi mặt còn đầy nét thơ ngây hồn nhiên của tuổi ô mai, hai bím tóc cột sợi nơ đỏ thả tòng teng trước ngực, cái củng đồng phục màu xanh đen tạo cho cô chút trang nghiêm đạo mạo. Khuôn mặt thật đẹp, trong sáng như thiên thần, thấy tôi nhìn dữ quá cô bé có chút e lệ, xấu hổ:

---Thế nào tôi nói ông có nghe không?

---Có, tôi đang nghe đây, nhưng tôi đã 24 tuổi làm sao là bạn được. Ai mà tin.

---Ừ nhỉ, vậy phải nói thế nào cho ba mẹ tôi tinh đây.

---Thôi đừng bàn đến chuyện đó nữa, thân lính tráng thì nơi nào cũng có thể tá túc để ngã lưng, cô bé đừng lo.

---Vậy Tết nay ông ăn gì nào.

---Chẳng có gì, mua vài ổ bánh mì gặm cho đỡ đói.

Cô bé chắt lưỡi hít hà đoạn ngồi bên tôi không một chút e dè, sợ sệt:

---Vậy mỗi buổi ông lính ra đây tôi mang chút đồ ăn mình vừa ăn vừa nói chuyện nghe.

---Cô bé không sợ tôi à.

---Có gì mà sợ, nom ông hiền lành chân thật đâu như kẻ khác…

Tôi chỉ vào bộ đồ trận răn ri cùng phù hiệu con rồng đang nhe nanh múa vuốt.

---Lính thứ dữ như tôi mà cô bảo là hiền à.

Cô bé xăm xoi nhình phù hiệu rồi lấy tay sờ lên đó rồi cười:

---Tôi không bảo quần áo hay cái hình kỳ cục này mà chỉ nói khuôn mặt của ông thôi.

Bật cười vì sự thánh thiện hiền lành của cô bé, tôi giới thiệu:

---Tôi tên Trần Hoài Lam còn cô bé.

---Ma Sơ đặt tên Alice, còn ở nhà gọi là KiKi giống tên con chó phải không ông?

---Đâu có tên dễ thương mà, thế cô đang học trường nào vậy.

---Marie Curie, lớp Troisième còn ông thì sao kể cho tôi nghe đi.

Cô vừa nói vừa móc trong túi mấy quả ô mai bọc trong giấy kính trắng mời tôi. Mãi mê với kỷ niệm tôi không nhìn thấy mặt cảu Loan tái đi, cô đưa mắt nhìn Cảnh mà không nói nên lời.

Hớp miếng nước tôi mơ màng khuôn mặt trắng hồng nhễ nhại mồ hôi của Alice khi cô lễ mễ mang cái túi nặng trĩu:

---Nặng muốn chết, ăn đi ông, ngon lắm, khó khăn lắm tôi mới mang ra đây được.

---Alice ăn cắp ở nhà phải không?

Cô bé thoáng hồng đôi má chỉ khẽ gật đầu.

---Lần đầu tiên tôi qua mặt ba mẹ, tội rất nặng Chúa Trời sẻ trừng phạt tôi thôi.

---Giúp một kẻ khốn khó, kẻ lỡ đường Chúa sẻ không bao giờ trừng phạt cô đâu, Ngài còn hài lòng là đằng khác. Biết đâu sau này ông ta còn mang cô lên thiên đàng vì sự thánh thiện ấy.

Alice sung sướng hớn hở:

---Ông nói hay quá, tôi hạnh phúc vô cùng.

Chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện vui vẽ bất chấp những cái nhìn tò mò của khách qua đường. Những ngày phép trôi qua thật nhanh, hạnh phúc tràn đầy, vài ba lần tôi rũ cô

vào Grilval hay Capheteria uống nước hay ăn bánh Croissant. Cô bé và tôi dong tay rảo bước trên vĩa hè Lê Lợi hoặc dừng chân trước các tiệm sách trong khi Alice mãi mê đọc các quyển sách tôi hút thuốc đứng chờ, những lần như vậy cô luôn luôn xin lỗi và xin tôi đừng buồn. Ngày chia tay đã đến, tôi giã từ cô bé mà lòng buồn vô hạn biết rằng sẻ không bao giờ tìm thấy những giây phút thần tiên đẹp đẽ như vậy nữa. Alice bắt tôi phải biên thư cho cô, để chắc ăn cô bé chìa ngón tay áp út ra lệnh ngoéo vào đấy để làm tin.

Hớp miếng nước tôi mơ màng khuôn mặt trắng hồn nhễ nhại mồ hôi của Alice khi cô lễ mễ mang cái túi nặng trĩu:

---Nặng muốn chết, ăn đi ông ngon lắm khó khăn lắm tôi mới mang ra đây được.

---Alice ăn cắp ở nhà phải không?

Cô bé thoáng hồng đôi má chỉ khẽ gật đầu.

---Lần đầu tiên tôi qua mặt ba mẹ, tội rất nặng Chúa Trời sẻ trừng phạt tôi thôi.

---Giúp một kẻ khốn khó, kẻ lỡ đường Chúa sẻ không bao giờ trừng phạt cô đâu, Ngài còn hài lòng là đằng khác. Biết đâu sau này ông ta còn mang cô lên thiên đàng vì sự thánh thiện ấy.

Alice sung sướng hớn hở:

---Ông nói hay quá, tôi hạnh phúc vô cùng.

Chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện vui vẽ bất chấp những cái nhìn tò mò của khách qua đường. Những ngày phép trôi qua thật nhanh hạnh phúc tràn đầy, vài ba lần tôi rũ cô vào Grilval hay Capheteria uống nước hay ăn bánh Croissant. Cô bé và tôi dong tay rão bước trên vĩa hè Lê Lợi hoặc dừng chân trước các tiệm sách trong Alice mãi mê đọc các quyển sách tôi hút thuốc đứng chờ, những lần như vậy cô luôn luôn xin lỗi và xin tôi đừng buồn. Ngày chia tay đã đến, tôi giã từ cô bé mà lòng buồn vô hạn biết rằng sẻ không bao giờ tìm thấy những giây phút thần tiên đẹp đẽ như vậy nữa. Alice bắt tôi phải biên thư cho cô, để chắc ăn cô bé chìa ngón tay áp út ra lệnh ngoéo vào đấy để làm tin.

Trở ra Quảng Trị tiểu đoàn lao vào cuộc chiến khốc liệt và đẫm máu, trên bờ tuyến bên giao thông hào những cánh thư của cô bé đã làm lòng tôi ấm lại, Alice khoe với tôi đã xin được chân dạy kèm trẻ tư gia và sẻ quà ra cho tôi, quả nhiên sau vài tuần cô gởi ra cho tôi khăn len quàng cổ và mấy cây thuốc lá con mèo. Cuối năm 1973 Alice hoàn toàn ngưng mọi sự liên lạc thư từ, tôi đã biết chuyện đó sớm hay muộn cũng sẻ xảy ra nhưng không ngờ quá sớm như vậy. Nhưng thôi cũng tốt cho đôi bên, vướng vấn làm chiu cho khổ cho buồn. Tôi chấm dứt câu chuyện với tiếng thở dài u uất.

---Sao anh không nói với cô bạn những lời yêu thương chân chính.

---Đâu có được Alice còn quá bé, còn hồn nhiên trong trắng tôi không thể làm vẩn đục tâm hồn cô.

---Nếu bây giờ gặp lại Alice thì anh sẻ tính như thế nào.

---Tôi cũng không biết nữa. Sợ lắm, sợ trái ngang cho đôi bên.

---Nghĩa là anh sợ cô bạn đã lập gia đình rồi chứ gì? Hay là không dám nói thẳng tâm sự của mình cho Alice biết.

---Có thể cả hai, bởi vì ngày xưa tôi và cô bạn nhỏ chưa có gì với nhau cả. Bạn mà thôi, làm sao biết được cô ấy có yêu tôi không? Riêng tôi, sao bao năm trằn trọc suy nghĩ thực sự là rất cần cô bạn nhỏ bên cạnh, gần Alice tôi thấy tâm hồn của mình thanh thản hơn bao giờ hết…

Tôi thức dậy mặt trời đã lên cao, ánh nắng của ban mai xuyên qua khung cửa kính tạo thành những mãng màu vàng nhạt trên vách tường trắng, vừa lúc ấy có tiếng gõ cửa và tiếng Cảnh vọng từ bên ngoài:

---Sáng rồi, cậu dậy đi chớ, ra uống cà phê với tớ nghe.

---Vâng, tôi ra liền bây giờ.

Xuống phòng ăn đã thấy Loan đang loay hoay bên bếp lò, cạnh đấy một cô gái đang gọt khoai tây lưng xoay về hướng tôi mái tóc cắt ngắn khoe cái cổ trắng ngần với những sợi lông măng mịn màng, tính ra ngoài để tránh mặt thì Loan đã đon đả:

---Anh Lam vào đây ngồi uống cà phê cái đã, anh Cảnh đang chờ.

Bất thình cô gái quay lại, tôi đứng như trời trồng ngẫn người rất lâu, trong trạng thái mơ hồ hoảng loạn.

---Chúa ơi, lại là ông…

---Alice.

Nước mắt cô ràn rụa trên má, ánh mắt đăm đắm nhìn tôi với bao nỗi nhớ nhung tha thiết lẫn thương yêu trìu mến.

---Tôi đã tìm cô bé suốt bao năm qua, không ngờ…

---Tôi và ông lại tình cờ gặp nhau ở đây phải không?

Loan xen vào:

---Thôi ông bà ngồi xuống đây đi, để tôi làm điểm tâm nghe, thiệt là nhân duyên tiền định.

Kéo ghế ngồi cạnh Alice, tôi ngắm cô bạn nhỏ thật lâu. Không có gì thay đổi vẫn khuôn mặt thánh thiện trong sáng, nhưng cái hồn nhiên ngây thơ của ngày xưa không còn nữa mà thay vào đó những nét buồn phiền ủ dột. Tôi xúc động thật nhiều:

---Cô bé vẫn như xưa chẳng có gì thay đổi, đẹp và xinh xắn.

---Ông lại lẩm cẩm như ngày nào chúng ta gặp nhau, 10 năm rồi còn gì là đẹp với xinh. Ông thì nom hom hem quá đi. Sao không tìm người nào đó lo cho ông?

---Không cần, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lập gia đình.

Ánh mắt của Alice thoáng nét vui mừng nhưng cô vẫn cười riễu cợt:

---Lạ nhỉ? Tôi nghĩ rằng ông lập gia đình từ lâu rồi chớ.

---Tôi không muốn hình ảnh người đàn bà nào khác làm ô uế cô ấy trong tim của mình, người ta theo tôi từ khi gặp nhau ở những ngày sắp Tết, theo tôi bên chiến tuyến, bên bờ hào, ngay trong những ngày tháng ngục tù gian khổ. Tuyệt vọng khốn cùng lẫn đau khổ nhưng tôi sống được nhờ cô ấy, lúc nào cũng kề cận an ủi khuyên lơn trong lúc lao động lẫn trong giấc ngủ. Cô bạn nhỏ là thiên thần hộ mạng, là người không có ai thay thế được. Bởi thế tôi sống chỉ có cô bạn mà chết cũng chỉ duy nhất với một mình cô.

Loan và Cảnh cùng im lặng như hiểu nỗi đau trong lòng của tôi. Alice cúi đầu nhìn xuống đất, tôi thấy những giọt nước long lanh nơi khóe mắt của em. Lâu lắm cô bạn nhỏ mới nói khẽ:

---Tại sao ông tự làm khổ mình như vậy? Cô ta đâu có xứng đáng được hưởng sự cao thượng đó.

Loan đột nhiên lên tiếng phá vỡ im lặng trong phòng:

---Thôi, chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện đi. Tôi tin rằng những điều anh Lam vừa nói ra người ta đã hiểu rõ. À, anh Lam bao giờ trở lại Mỹ.

---Ngày mốt tôi sẽ trở lại Hoa Kỳ. Những điều trong lòng đã được thố lộ rồi, tôi thấy nhẹ nhõm và an tâm hơn bao giờ hết.

Alice vẫn yên lặng khuôn mặt không lộ nét xúc động, không ai hiểu được cô đang nghĩ gì. Lâu lắm Alice mới nói:

---Bên đó họ trả ông bao nhiêu một tháng?

---Có quan trọng không cô bé?

---Dĩ nhiên quan trọng tôi mới hỏi… Cô nghiêm trang trả lời.

Loan, Cảnh và ngay cả tôi cùng ngơ ngác không hiểu cô muốn nói gì. Tuy nhiên để vừa lòng Alice, tôi vừa cười vừa nói:

---Hãng trả cho tôi 30.000 một năm, cô bé nghĩ sao?

---Tôi trả ông 60.000 một năm, ông bằng lòng không?

Đã hiểu được ý của Alice, lặng người vì xúc động lẫn sung sướng tôi không nói được câu nào. Kín đáo, tế nhị lẫn khôn ngoan còn ai hơn cô bạn nhỏ này. Loan lắc đầu nhìn bạn thán phục:

---Ngày xưa tôi luôn luôn chống đối về việc bà quen với ông lính và không bao giờ nghĩ rằng ông ta chung tình như vậy. Khi xa mặt cách lòng khó ai mà giữ được con tim của mình còn trung trinh với người tình cũ. Alice thật may mắn và chắc chắn hạnh phúc mãi mãi với tình yêu này.

---Alice luôn luôn tin vào anh ấy, chắc chắn người bạn của tôi cũng như vậy. Sẻ có ngày người ta tìm đến tôi sớm hay muộn mà thôi.

Tôi ngồi trên chiếc xích đu dưới giàn bông giấy, gió từ sông Seine thổi lên lồng lộng mát mẽ dễ chịu, có tiếng động đàng sau không cần quay lại tôi cũng biết là Alice.

---Anh chờ em lâu chưa?

---Cũng vừa tàn điếu thuốc như ngày xưa anh chờ em mãi mê đọc sách ở quay sách Lê Lợi.

---Nhớ dai dữ há? Em tưởng người ta quên rồi chứ.

Nắm tay Alice, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như bông, tôi đưa lên môi hôn nhẹ:

---Tại sao ngày ấy em tự dưng bặt tăm không thư từ gì cho anh cả. Buồn và lo lắng vô cùng không biết có chuyện gì xảy ra cho em không?

---Ba biết được chuyện của hai đứa, nên ông quyết định đưa em đi du học ở Pháp. Trước khi đi ba bắt em hứa không được thư từ gì với anh cả. Không phải riêng gì anh, chính em còn đau đớn, khổ sở nhiều hơn nữa nhưng vì đã hứa với ba, nhớ nhung chỉ biết để trong lòng không biết thố lộ cùng ai.

Alice gục đầu vào vai khóc nức nở, tiếng khóc của em khiến lòng tôi đau như cắt, bao nhiêu năm Alice cất dấu trong lòng nay mới có dịp tuôn trào, vuốt ve mái tóc mềm như nhung tôi thì thầm:

---Anh hiểu được nỗi đau của em, cứ khóc đi Alice, khóc cho vơi bớt những buồn phiền trong lòng, hy vọng từ nay em sẻ thấy cuộc đời đẹp hơn và vui vẽ hơn.

Tôi lấy từ trong túi, rồi đặt vật ấy vào tay em:

---Alice còn nhớ vật này chứ. Nó theo anh gần suốt quãng đời lính tráng lẫn tù đày, kỷ niệm của hai đứa đó.

Mân mê cái khăn len trong tay Alice cười sung sướng:

---Si tình vừa vừa chứ, người ta thấy cười chết. Em không ngời anh yêu người ta dữ vậy.

---Alice à, anh hỏi thiệt nghe. Phải trả lời thành thật không được nói dối.

---Thì anh cứ nói đi. Việc gì mà cứ rào trước đón sau như vậy.

---Alice thương anh từ lúc nào. Nói đi.

Cô bạn nhỏ lườm tôi một cái rõ dài rồi thủng thẳng nói:

---Anh nói trước đi, rồi em nói sau.

---Thôi được, anh yêu từ khi … Alice mở lớn mắt chờ đợi … “Ông lính nghĩ gì vậy? Tết đến nơi sao không về nhà mà ngồi đây.”

Cô bạn nhỏ đỏ mặt nhăn nhó:

---Người ta còn con nít, mà anh đã dám như vậy rồi à. Biết vậy em không thèm.

---Yêu âm thầm mới là khổ là đau, yêu mà không dám nói ra, đăng đẳng hằng bao nhiêu năm trời.

---Tội nghiệp cho anh … Alice hôn lên trán tôi một cái rõ lâu.

---Em cũng nhớ người ta khi vừa chia tay từ Bến Bạch Đằng, buâng khuâng nhơ nhớ cái gì đó mà không diễn tả được, có phải là tình yêu không anh?

---Đó là khởi đầu cho một tình yêu đó em ạ. Nhưng người ta còn con nít mà cũng biết yêu thương nữa à.

---Trái tim của Alice đã yêu, chứ em không yêu người ta đâu, con nít mà.

Cuối cùng tôi đã tìm thấy hạnh phúc cho mình sau bao năm tìm kiếm, khó khăn vất vã nhưng bảo đảm cho sự hạnh phúc lâu dài, Alice khôn ngoan tế nhị và giỏi giang, cô là nguồn an ủi cho tôi những ngày còn lại, sống cạnh người bạn nhỏ tôi cảm thấy mình vững tâm, thanh thản lẫn sung sướng.

Lê Nguyên

Để cảm tạ tấm lòng thương mến và sự ủng hộ của quý đồng hương Biên Hòa và thân hữu trong bao năm qua, khi quý đồng hương và thân hữu đến tham khảo giá bảo hiểm xe sẽ được tặng $10, dù cho quý vị có mua bảo hiểm hay không. Khi quý vị quyết định mua bảo hiểm xe với Western Insurance, văn phòng sẽ gửi tặng lại $50 cho mỗi hồ sơ, để đóng góp vào quỹ sinh hoạt Hội. Số tiền nầy sẽ được trao tặng trực tiếp đến Hội Đồng Hương Biên Hòa.

** Cần đem theo hồ sơ bảo hiểm hiện có khi đến tham khảo giá.*

Mọi thắc mắc xin gọi
Tuyết Hương
714-891-8953

TRUNG TÂM BẢO HIỂM WESTERN INSURANCE

Chỉ đại diện cho các công ty bảo hiểm tốt nhất. Tham khảo miễn phí. Không tính lệ phí trung gian.

714-891-8953

9340 Bolsa Avenue, Westminster, CA 92683 | web: www.western-insurance.net | License #0548614

Có văn phòng tại các thành phố Westminster - San Jose - San Diego - Diamond Bar - Sherman Oaks